

til »Jøder« og tvivlsomme Prokuratorer, støve omkring paa Nattekaféerne efter sine gamle Variété-Bekendte og drikke Dus med nye for at skaffe sig Kavtationer?

Desuden havde han Kærlighedssorger, forsaavidt som han dog aldrig helt kunde glemme sin Fransisca og i disse Dage havde haft rig Anledning til at tænke over, om han ikke havde ofret hende for et Blændværk. Helt bevæget kunde han undertiden sidde og betragte de enkelte Smaerindringer, han havde bevaret fra deres Samliv: en hentørret Blomst, som hun en Gang havde fæstet i hans Knaphul, et Gækkebrev, hun havde skrevet til ham med Spejlskrift, et blaat Silkebaand, som han en Aften, da de skiltes, havde røvet fra hendes Hals og gemt inde paa sit Bryst, efter at have bedækket det med Kys. Ja, naar han om Aftenen gik sin ensomme Spaseretur og saa' paa de andre unge Mænd, der i bedste Forstaaelse med alle himmelske og jordiske Avtoriteter nød Solnedgangen og Foraarsluften med deres Kærester eller unge Koner under Armen, kunde der komme Øjeblikke, da han overfaldtes af sin gamle Svaghed og spurgte sig selv, om han ikke gjorde bedst i lige saa godt først som sidst at skrinlægge alle vilde Drømme og blive som de andre, beskedent at dygtiggøre sig til en eller anden Kontorstol for en Gang i Tiden at gifte sig med Fransisca og blive lykkelig ved hendes Side.